

РЕШЕНИЕ

№ 20306

гр. София, 12.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **871** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр).

Образувано е по жалба от Министъра на вътрешните работи, чрез пълномощника- юрк. М. С., срещу Решение №366/20.12.2024 година на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), постановено по преписка № 21/2021 г., с което КЗД-Втори специализиран постоянен заседателен състав установява, че от министъра на вътрешните работи, с издаването на Заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. за преобразуване на служебното правоотношение на М. Е. К., на основание § 86 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 60 от 7 юли 2020 г.), считано от 01.10.2020 г. е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, без да бъде отчетено правото на служителката на справедливи и благоприятни условия на труд, както и нарушение на разпоредбите на чл.14, ал.1 и чл.15 от ЗЗДискр, на основата на признак „лично положение“. За всяко едно от така установените две нарушения със същото решение КЗД-Втори

специализиран постоянен заседателен състав налага на основание чл.78, ал.1 от ЗЗДискр. на министъра на вътрешните работи глоба в размер на 500 (петстотин) лв.

Наведените и аргументирани в жалбата основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с приложимите материалноправни норми и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.3, т.4 и т.5 от АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че КЗД не е изясняла на фактите по образуваната преписка за неравно третиране. Оплакванията на К. попадали в хипотезата на чл. 7 от ЗЗДискр., а изводите на КЗД в противоположна посока били неправилни и несъобразени със закона. Основното възнаграждение на К. не се различавало от това на другия служител със същата квалификация, назначен на същата длъжност и месторабота в СДВНЧ - С.. Заеманата от М. К. преди преназначаването длъжност била съобразно Класификатора на длъжностите в държавната администрация, приложим за държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР - със статут по Закона за държавния служител, какъвто служител до 01.10.2020 г. е била К.. След преназначаването ѝ със заповедта от 01.10.2020 г. К. е назначена на длъжност за държавен служител по чл. 142 ал. 1, т. 1 от ЗМВР и съответно и съгласно ал. 2 от чл. 142 от ЗМВР статутът ѝ се уреждал със ЗМВР и Класификатора на длъжностите в МВР, като за длъжността, на която К. е преназначена, е определена до III степен. Определящо за приложението на Класификатора, респ. степеня на длъжността, била местоработата. За длъжността „специалист VI - III степен (СДВНЧ – С., ДМ)” били утвърдени изисквания за заемане на длъжността и основни длъжностни задължения, съобразени със спецификата на длъжността и йерархията на длъжностите. С тези изисквания К. се е съгласила, като е подписала заповедта и е встъпила в длъжност. Предвид категоризацията на структурите, извършващи аналогични дейности, но в различни условия, се различавали и степените на длъжност и заплатите на служителите, заемащи идентични длъжности, но в структури от различна категория (от I до IV). Ограничената численост на психолозите в страната налагала поемането на по-широк спектър от дейности, което не променяло йерархичното ниво на длъжността и нормативно определената ѝ степен на работна заплата. Възнаграждението на М. К. било определено със заповед от 01.10.2020 г. издадена от министъра на вътрешните работи, която не била обжалвана и е влязла в сила. От събраните по преписката доказателства не се установявало дискриминационно поведение – акт, действия или бездействие, извършено от страна на министъра на вътрешните работи спрямо М. К.. Извършеното преназначаване било обосновано и законосъобразно с обнародвания в ДВ, бр. 60 от

07.07.2020 г. Закон за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗИДЗМВР) и съответните подзаконов актове, поради което не била осъществена дискриминация по Глава втора, Раздел първи от ЗЗДискр „Защита при упражняване правото на труд" нито по защитения признак "лично положение". В случая К. не била посочила факти, които да обосноват предположение за наличие на дискриминация по твърдения признак - "лично положение", съответно не провела доказване относно този белег.

В съдебно заседание пред АССГ, жалбоподателят не се явява и не се представлява. В писмени бележки от 22.05.2025 г. излага подробни съображения за липсата на осъществена дискриминация спрямо К.. Заявява искане за присъждане на разноски. Възразява срещу искането на М. К. за присъждане на разноските по адм. дело №352/2024 г.

Ответникът- Комисията за защита от дискриминация не изпраща представител. Депозирано е обаче чрез процесуалния представител- юрк. С. становище за неоснователност на жалбата. В него не са коментирани конкретните основания и оплаквания, изложени в жалбата. Заявено е искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. При условията на евентуалност, ако съдът уважи жалбата, се прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Заинтересованата страна (ЗС) М. Е. К. чрез процесуалния си представител адв. Д. оспорва подадената жалба и моли за отхвърлянето ѝ. Заявява искане за присъждане на разноски по настоящото дело и по адм. дело №352/2023 г. по описа на АССГ.

ЗС Министерството на вътрешните работи, не изпраща представител. В представените по делото писмени бележки от 22.05.2025 г. излага подробни съображения, че в случая не е осъществена дискриминация прямо М. К. по нито един от признаците по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Заявява искане за присъждане на разноски. Възразява срещу искането на ЗС М. К. за присъждане на разноските по адм. дело №352/2024 г.

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доказателствата по преписката и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на акта, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от 30.01.2025 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

За да се произнесе по съществото на жалбата, съдът съобрази следното от фактическа и правна страна:

Производството пред КЗД е образувано по жалба на засегнато лице - М. Е. К.. Жалбоподателката е заявила, че спрямо нея е налице дискриминационно отношение от страна на работодателя – министъра на вътрешните работи. В жалбата са изложени обстоятелства съдържащи твърдения, че работодателят е нарушил принципа за осигуряване равно възнаграждение за еднакъв или равностоеен труд, с което е осъществил признаците на дискриминация спрямо нея. Посочено е, че М. Е. К. е служител на МВР от 1999 г., като през по-голямата част от професионалния ѝ стаж тя е изпълнявала длъжността „психолог“ в структурите на министерството; осъществявала е високо професионални задачи, свързани с изготвяне на нормативни документи и др., релевантни на магистърските ѝ специализации от СУ „Св. Св. К. О.“ („Трудова и организационна психология" и „Консултативна психология") и на натрупания ѝ професионален опит от над 20 г., като е получавала предимно отлични оценки на служебното изпълнение и не е имала дисциплинарни нарушения. Изложено е още, че след преобразуването на длъжностите в Институт по психология - МВР (ИП-МВР), съгласно § 86 от ЗИДМВР (ДВ, бр. 60 от 7 юли 2020 г.), от 01.10.2020 г. тя незаконосъобразно е била понижена в длъжност (с 2 степени) като счита, че е подложена на дискриминация в сравнение с колегите ѝ от Института, назначени на по-високи длъжности при същите условия. Твърди, че със Заповед за назначаване № 8121К-9430/01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи от 01.10.2020 г. (приложение №1) ѝ е определена длъжност „специалист III степен", тъй като е назначена на длъжност „специалист VI-III степен" отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци“ (СДВНЧ - С., ДМ), сектор „Психологично осигуряване на структури на МВР в [населено място] (ПОСС) от отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ към Институт по психология - МВР (ИП- МВР), с основно месечно възнаграждение в размер на 1342 лв. Определената ѝ длъжност - „специалист III степен“ била по-ниска от заеманите досега от нея изпълнителски длъжности в МВР „специалист I степен“, като служител по чл. 142, ал. 1, т.1 от ЗМВР до преобразуването на длъжностите във връзка със ЗИДМВР от 01.02.2017 г. и „главен експерт“ като служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 до преобразуването на длъжностите. Твърди се, че след въпросното преобразуване на служителите, осигуряващи ГДПП (3 щатни бройки), ГДПБЗН (2 щатни бройки), ГДЖСОБТ (2 щатни бройки) и ДКИС (1 щатна бройка) са определени най-високи длъжности „специалист VI-I степен" (1569 лв.), докато на служителите осигуряващи ДМ (2 щатни бройки) са определени по-ниски длъжности - „специалист VI-III степен" (1342 лв.) и на служителя на новосъздадената длъжност - психолог, осигуряващ ОДМВР-С. (1 щатна бройка) е определена най-ниска степен - „специалист VI-IV

степен“ (1307 лв.). Така била назначена на една от двете най-ниски длъжности за психолог в централното звено ИП - МВР - „специалист VI-III степен“, позволяваща максимално професионално израстване до „специалист III степен“, което според К. я връщало назад в професионалното развитие, препятствало професионалното и израстване и я ощетявало с приблизително 300 лв. в месечното възнаграждение. Твърди се, че същевременно колеги психолози с минимален стаж, професионална квалификация и опит са назначени на по-високи изпълнителски длъжности - като „специалисти VI-I степен“ и им е определена максималната степен на длъжност „специалист I степен“. Изложила е искане до Комисията, да констатира дискриминационното спрямо нея отношение, да постанови преустановяване на нарушението и възстановяване на първоначалното положение, както и да бъде наложена санкция за извършената дискриминация.

С разпореждане от 02.02.2021 г. на председателя на КЗД е прието, че жалбата е допустима и отговаря на изискванията на чл.51 ЗЗДискр., поради което е образувана преписка № 21/2021г. Проведено е производство, приключило с Решение № 560/14.12.2022 г.

С Решение № 493/18.01.2023 г., постановено по адм. дело № 352/2023 г. по описа на Административен съд София-град, АССГ, II - ро отделение, 27 състав отменя постановеното от КЗД решение и връща преписката за ново произнасяне съобразно.

Производството по преписка № 21/2021 г. е възобновено с Разпореждане №182/26.03.2024 г. във връзка с изготвен доклад на юрисконсулт на КЗД. С оглед изложените оплаквания за нарушение на права по Глава втора, Раздел I “Защита при упражняване правото на труд”, посочени в разпореждане № 194/02.02.2021 г., преписката е разпределена за разглеждане от Втори специализиран постоянен заседателен състав.

В производството е депозирано становище от М. Е. К., чрез адв. К. Д., в което се поддържат първоначалните оплаквания за дискриминация. Изложени са твърдения, че в случая е налице непряка дискриминация по смисъла на чл. 4, ал.3 от ЗЗДискр., като въз основа на привидно неутрални диспозитивни разпоредби, съдържащи се в Заповед №8121К- 9295/25.09.2020 г. на министъра на вътрешните работи за утвърждаване на щат на Института по психология и в Заповед №8121К-9430/01.10.2020 на министъра на вътрешните работи за назначаване на държавни служители в Института по психология, считано от 01.10.2020 г. са нарушени разпоредбите на чл.14 и чл.15 от Глава II, раздел I Защита при упражняване правото на труд от ЗЗДискр. Посочва се, че след назначаването от 01.10.2020 г. за вече различни длъжности (след

реорганизацията), психолозите от сектор ПОСС са продължили да извършват еднаква работа, независеща от конкретното работно място, изписано в скоби след наименованието на длъжността в щатното разписание на ИП-МВР (ГДГП), (ГДПБЗН), (ГДЖСОБТ), (ДКИС), (СДВНЧ-С., ДМ), за което свидетелства разпитаната по съдебното дело свидетелка и към който несъмнен извод навеждат и вътрешната кореспонденция на служители МВР, представена по преписката (Докладна записка с рег.№4579р-3080/15.12.2020г. на директора на Института по психология - старши комисар Д. Н., адресирана до министъра на вътрешните работи). Докато в специфичните длъжностни характеристики на другите психолози в сектор ПОСС „специалист VI-I степен (ГДГП), (ГДПБЗН), (ГДЖСОБТ), (ДКИС)" имало 23 основни задължения, то в специфичната длъжностна характеристика на психолога на длъжност „специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ)“ имало 24 основни задължения- (всички 23 на колегите, напълно идентични) и едно повече - „да провежда беседи с чужденци, настанени в СДВНЧ- С., ДМ “.

След възобновяването на преписката е депозирано становище от ответните страни, в което е посочено, че събраните по преписката доказателства не установяват дискриминационно поведение - акт, действия или бездействие, извършен от страна на министъра на вътрешните работи спрямо К.. Сочат също, че основното възнаграждение на К. не се различава от това на другия служител на ПП със същата квалификация, назначен на същата длъжност и със същата месторабота. Условиата били нормативно определени и липсвал диференциран подход, респ. не било налице действие/бездействие или акт на дискриминация спрямо К.. Критериите за назначаване на заеманата от последната длъжност, както и съществения елементи от служебното правоотношение на тази длъжност като основни длъжностни задължение, месторабота, степен на длъжността съобразно Класификатора на длъжностите в МВР, основно възнаграждения и др. били обективни и същите били приложими за всеки, който кандидатства и отговаря на критериите за заемане на тази длъжност. Твърди се , че ако се неравно третиране, то същото попадало в изключението на чл.4, ал. 3 от ЗЗДискр., т. е. определянето на съответната в Класификатора на длъжностите и заета от К. длъжност и заплата на същата представляват „необходима мярка", основана на обективен критерий и с оглед избягване на дискриминация относно служители на сходни длъжности с идентична месторабота - в случая СДВНЧ - С. при ДМ- МВР и полагащи равностоен труд. Твърдят, че с жалбата пред КЗД се целяло и заобикаляне на законоустановения ред за обжалване на заповедта за преназначаване.

Изготвен е доклад-заключение от определения докладчик по преписката, с който е

предложено преписката да бъде разгледана в открито заседание, за което са страните призовани (л.667 и сл. от Приложение №2).

На проведеното на 24.09.2024 г. открито заседание, представените по преписката писмени доказателства са приети, даден е ход по същество и преписката е обявена за решаване.

Производството е приключило с оспореното по настоящото дело Решение № 366 от 20.12.2024 г. на КЗД, с което се установява, че министърът на вътрешните работи с издаването на Заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. за преобразуване на служебното правоотношение на М. Е. К., на основание § 86 от Преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (обн., ДВ, бр. 60 от 7 юли 2020 г.), считано от 01.10.2020 г. е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, без да бъде отчетено правото на служителката на справедливи и благоприятни условия на труд, както и нарушение на разпоредбите на чл.14, ал.1 и чл.15 от ЗЗДискр, на основата на признак „лично положение“. За всяко едно от така установените две нарушения със същото решение КЗД-Втори специализиран постоянен заседателен състав налага на основание чл.78, ал.1 от ЗЗДискр. на министъра на вътрешните работи глоба в размер на 500 (петстотин) лв.

За да достигне до този извод КЗД е приела, че от страна на министъра на вътрешните работи не е направен анализ на предложенията на Института по психология, подкрепени от Дирекция „Миграция“, по отношение на спазване на целите и принципите на ЗЗДискр. във връзка със структурните промени, вкл. и трудовите права на служителите от МВР, в частност тези на К.. От конкретно изготвените и приложени по преписката от Института по психология на МВР се установявало, че служителите от сектора (в който работи и К.) имат унифицирана длъжностна характеристика и участват във всички дейности на Института по психология съгласно чл. 51, ал. 1, т. 2-9 от ЗМВР, влязъл в сила от 01.10.2020 г. Посочено е, че според утвърдения щат всички длъжности на експертите - психолози са с месторабота в съответните дирекции, с изключение на двете щатни бройки на служителите от Дирекция „Миграция“, които се водят към отдел СДВНЧ - С. (писмо с рег. № 4579р-2594/15.10.2020 г.). Посочено е също, че в частта относно изплащането на възнаграждение за положен труд наличието на дискриминация се преценява съобразно задължението на работодателя по чл.14, ал.1 от ЗЗДискр. и чл. 8, ал.3 от КТ за осигуряване на равно възнаграждение за еднакъв и равностоен труд. По тези съображения КЗД е приела, че защитата при упражняване правото на труд в

разглеждания случай включва правото на К. като служител в системата на МВР да се ползва от справедливи и благоприятни условия на труд, които в случая не са били отчетени при издаването на Заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. за преобразуване на служебното ѝ правоотношение, на основание § 86 от ПЗР към ЗИДЗМВР (обн., ДВ, бр. 60 от 7 юли 2020 г.), считано от 01.10.2020 г., с която е понижена в длъжност в сравнение с колегите ѝ от Института по психология на МВР (ИП- МВР), назначени на по-високи длъжности при същите условия. Прието е, че фактът, че е понижена в длъжност и с намалено възнаграждение, без това да се дължи на нейно провинение (неизпълнение) на служебните задължения, представлява необоснована санкция във връзка с упражняване на правото ѝ на труд, породена от привидно неутрално правило. Посочено е, че с издаването на Заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. за преобразуване на служебното правоотношение на М. Е. К., считано от 01.10.2020 г. от страна на министъра на вътрешните работи е допуснато нарушение на разпоредбата на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, без да бъде отчетено правото на служителя на справедливи и благоприятни условия на труд. Съставът приел също и това, че с преобразуването на служебното правоотношение на М. Е. К. е допуснато и нарушение на разпоредбите на чл.14, ал.1 и чл.15 от ЗЗДискр. на основата на признак „лично положение“.

В хода на съдебното производство е прието заключение по допуснатата и извършена съдебно - икономическа експертиза от вещото лице С. П., от което се установява, че преди назначаването ѝ със Заповед рег. № 8121К-9430/01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи М. Е. К. е назначена на длъжност главен експерт, III младши ранг, (СДВНЧ-С., ДМ) в сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ към отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ при Институт по психология - МВР. Длъжността е в щата на сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ (ПОСС) към отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ при Института по психология - МВР. Щатът е утвърден съобразно Класификатора на длъжностите в администрацията, приет с Постановление № 129 на МС от 26.06.2012 г. Длъжността е била определена за държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, със статут на държавен служител по Закона за държавния служител (ЗДСл.), с експертно ниво 3, минимален ранг за заемане на длъжността IV младши, минимална образователна степен бакалавър, минимален професионален опит 3 години, вид

правоотношение - служебно. Със Заповед № 812К-9295/25.09.2020 г. е изменена Заповед № 8121 К-422/26.01.2017 г. за утвърждаване щата на МВР, като длъжностите от сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ при отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ към Института по психология на МВР се трансформират в длъжности за държавни служители по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР. В сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ при отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ към ИП-МВР са определени 12 щ. бр., както следва: - Началник на сектор, главен инспектор, бакалавър, ДСВО (държавни служители с висше образование) - 1 щ. бр.; - Специалист VI-I степен (ГДЖСОБС), инспектор, бакалавър, ДСВО - 2 щ. бр.; - Специалист VI-I степен (ГДГП), инспектор, бакалавър, ДСВО - 3 щ. бр.; - Специалист VI-I степен (ГДПБЗН), инспектор, бакалавър, ДСВО - 2 щ. бр.; - Специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ), инспектор, бакалавър, ДСВО – 2 щ. бр.; - Специалист VI-I степен (ДКИС), инспектор, бакалавър, ДСВО - 1 щ. бр.; - Специалист VI-IV степен (ОДМВР-С.), инспектор, бакалавър, ДСВО - 1 щ. бр.; Длъжностите са определени за държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, със статут на държавен служител по ЗМВР. Щатът е съобразно Класификатора на длъжностите в МВР за служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 от ЗМВР, утвърден по реда на чл. 143, ал. 2 от ЗМВР със Заповед рег. № 8121з- 140/24.01.2017 г. (обн. ДВ, бр. 13 от 2017 г.). Длъжността Специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ), инспектор, бакалавър, ДСВО е част от щата на Института по психология, сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ при отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ към ИП-МВР. *Мястото на работа или мястото на изпълнение на службата на М. К. е Института по психология, сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“, където е разкрит щата за длъжността.* В щата на СДВНЧ - С., ДМ няма длъжност Специалист VI-III степен. Такава длъжност е предвидена в щата на Института по психология и това е видно от Класификатора на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал. 1, т. 1, и 3 и ал. 3 от ЗМВР, утвърден със Заповед № 8121 з-140/24.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи. Според вещото лице т. 9 от Заповед № 8121з-141/24.01.2017 г. е приложена, доколкото е ясно, че длъжността Специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ), инспектор, е включена в структурата на сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ при отдел „Психологично

осигуряване на структури на МВР“ към ИП-МВР, а мястото, на което се изпълняват функционалните задължения (работното място, бел. на съдията) е СДВНЧ-С., Дирекция „Миграция“. Със Заповед рег. № 8121К-9430/01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи М. К. е назначена в сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ при отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ към ИП-МВР на длъжността Специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ), инспектор, бакалавър, ДСВО. Длъжността е съобразно с утвърдения и действащ към 01.10.2020 г. щат, който е 12 щ. бр. за сектора. Според вещото лице формално разпоредбата на § 86, ал. 2 от ПЗР на ЗИДЗМВР е изпълнена - държавният служител е бил преназначен от длъжност, заемана от служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, на служебно правоотношение по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР (държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението), но с извършеното преназначение не е постигната целта на закона (преназначаване при възможно най-минимални промени на условията, които служителят е имал преди преназначаването му), тъй като е преназначена при по-неблагоприятни условия, от тази, която е заемала преди преназначаването. Не е спазена и, разпоредбата на чл. 7а от Заповед № 8121 з-253/13.02.2017 г., в сила от 01.02.2017 г., за допълване на Заповед № 81213-214/24.02.2015 г. Определената заплата със Заповед рег. № 8121К-9430/01.10.2020 г. на К. не е съобразена с разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от Наредба № 81213-919 от 13.07.2017 г. и тази на т. 9 Заповед № 8121 з-141/24.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи, тъй като е взет размера на възнаграждението за длъжността „Специалист III степен“ в Института по психология в размер на 1342 лева, а не по-високото възнаграждение от 1 359 лева за длъжността „Полицейски инспектор III степен“ в СДВЧ-ДМ, където е мястото на изпълнение на функционалните задължения. Другият служител- Н. И. И. е назначен също на длъжност Специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ), инспектор, бакалавър, ДСВО с размер на основно месечно възнаграждение 1342 лева, като длъжността и възнаграждението на М. К.. ВЛ е установило, че няма разлика между двете длъжности Специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ), инспектор, бакалавър, ДСВО в сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ на отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ при ИП-МВР. След преобразуването на длъжността, считано от 01.10.2020 г. основното месечно

възнаграждение на М. К. на длъжността „Специалист VI-III степен“ (СДВНЧ- С., ДМ) е определено в размер на 1342 лева, като са начислявани основна заплата, прослужено време/професионален опит/ и пари за храна. При съпоставката между двете длъжности, заемани от К. преди и след преназначаването ѝ със Заповед рег. № 8121 К-9430/01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи, се установява, че и двете длъжности не са с ръководни функции, а с експертни и са определени за държавен служител с висше образование. *Наименованието на двете длъжности и приложимият класификатор на длъжностите за двете длъжности са различни. И двете длъжности (преди и след преназначаването) са в сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ при отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ към ИП-МВР.* Сравнението на длъжностните характеристики на двете длъжности показва, че в преките задължения от длъжностната характеристика на „Специалист VI-III степен“ отпадат следните задължения: да участва в изготвяне на правилници, инструкции и други документи, свързани с дейността на сектора; да участва в планирането, организацията и отчитането на дейността на сектора; да участва в разработването и актуализирането на обучителни материали по основните дейности на сектора. В длъжностната характеристика на „Специалист VI-III степен“ изрично е добавено задължението: да провежда специализирани психологични обучения за нуждите на МВР. Останалите преки задължения на двете длъжности, преди и след преназначението, са идентични. И двата вида длъжности, по чл. 142, ал. 1, т. 1 и по т. 2 са предназначени за държавни служители, но съдържат и съществени различия по отношение на изисквания за заемането, прекратяването, заплащане на труда, обезщетения, социални придобивки и други. Различията са многобройни и не могат да се посочат изчерпателно.

Точка 11 от Заповед рег. № 81213-141/24.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи, както и т. 7а от Заповед № 81213-214/24.02.2015 г. на министъра на вътрешните работи при изписването на щата на ИП-МВР на длъжността „специалист VI-I степен (СДВНЧ-С., ДМ)“ и определянето на длъжността с нейната степен на К. не е спазено изискването текста в скобите да не се изписва в щата (т. 11 от Заповед рег. № 81213-141/24.01.2017 г. на министъра на вътрешните работи), тъй като в щатното разписание на длъжностите в ИП-МВР от 01.10.2020 г. същите са изписани със скобите, като текстът в скобите указва мястото на изпълнение на функционалните задължения на служителя, а не на самата

длъжност (място на работа) в структурата на МВР, която в случая е Институт по психология, сектор ПОСС.

От направеното подробно сравнение между основните длъжностни задължения в длъжностната характеристика за двете щатни бройки“, вещото лице е установило, че в длъжностната характеристика на „специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ)“ е предвидено задължението да провежда беседи с чужденци, настанени в СДВНЧ-С., ДМ, каквото липсва в длъжностните характеристики на „специалист VI-I степен (СДВНЧ-С., ДКИС)“, „специалист VI-I степен (ГДГП)“, „специалист VI-I степен (ГДЖСОБТ)“ и „специалист VI-I степен (ГДПБЗН)“. От друга страна, в длъжностната характеристика на „специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ)“ липсват допълнителните длъжностни задължения за длъжностите „специалист II-I степен“. Тези длъжностни задължения са: да участва в изготвяне на правилници, инструкции и други документи, свързани с дейността на сектора; да участва в планирането, организацията и отчитането на дейността на сектора; да участва в разработването и актуализирането на обучителни материали по основните дейности на сектора; да оказва методическа помощ на служителите на сектори „Лаборатории“ по основните дейности на сектора. В длъжностната характеристика на длъжност „главен експерт (СДВНЧ-С.), рег. № 4579р-1391/30.06.2020 г., по която е работила г-жа К. и колегата ѝ преди преобразуването на 01.10.2020 г. не фигурира само задължението „да оказва методическа помощ на служителите на сектори „Лаборатории“ по основните дейности на сектора.“ Специализирани обучения на М. К. и на другите служители за оценяване нивото на специализираната подготовка на сектор „ПОСС“, според протоколите на тестова проверка (приложени по делото - лист 345 от дело 352/2023 г.), са проведени в сектор ПОСС на ИП-МВР.

За изясняване на делото от фактическа страна са изслушани показанията на свидетеля В. Д. В., психолог от 2017 г. в Института по психология на МВР, с месторабота – Главна дирекция „Пожарна безопасност“ - [населено място] и компетентност по отношение на цялата страна. Свидетеля сочи, че познава М. К. като служител в Института по психология на МВР от над 15 години. Запозната е с извършеното преструктуриране през 2020 г., с което се променил единствено статутът на психолозите, които работели в Института по психология на МВР. До този момент те били служители по Закона за държавния служител, от този момент нататък станали служители по ЗМВР. Дейностите,

които изпълнявали и задълженията останали същите. Възлагани са им дейности, свързани с организационни психологични изследвания; профилактика на стреса на служителите на МВР; психологични обучения на служителите на МВР, изготвяне на психологични оценки при подбор на всички кадри в МВР. К. е консултирала служители на МВР преди 2020 г. и продължила да прави това и след това. И двете с жалбоподателката след 2020 г. са били част от екип за организационно изследване на служителите от „Пожарна безопасност“, а също двете са участвали и при провеждане на профилактика на служителите в МВР- СДВР. В СДВНЧ било задължително К. да ползва чужд език, защото работела с чужденци, като нямало преводачи. В нито една друга дирекция, не било необходимо психолозите да владеят чужд език. Свидетелят сочи, че отчетите за свършената работа и докладните- преди 2020 г. и след 2020 г.- били единствено и само към ръководството на Института по психология на МВР. Като психолози следвало да поддържат нивото си на квалификация чрез обучения, супервизии, които се провеждат в Института по психология, по този въпрос имало и специална наредба. След структурните промени се стигнало до намаляване на размера на възнаграждението на М. К. с около 400 лева, спрямо всички останали, които били в структурите на МВР. Намалението на нейното възнаграждение било само по причина, че нейната месторабота (работно място, бел. на съдията) е променена - СДВНЧ. До 2020 г. всички психолози получавали еднакви основни възнаграждения, независимо как са били разпределени в отделните структури на МВР и имали еднакви длъжностни характеристики.

При тези фактически установявания, АССГ-II о., 23-ти състав обуславя следните правни изводи по съществото на спора:

Оспореното административно решение е издадено от компетентен орган-КЗД, в рамките на предоставените й правомощия, съгласно чл. 47 ЗЗДискр., в качеството на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. В съответствие с чл. 48, ал. 1 и 2, т. 3, във вр. с чл. 54 ЗЗДискр., решаващият състав на КЗД е определен с разпореждане, като предвид оплакванията за нарушение на права по Глава втора, Раздел I “Защита при упражняване правото на труд” преписката е разпределена на Втори специализиран постоянен заседателен състав на КЗД. Решението е постановено от състава, на който

преписката е била разпределена и който е участвал при разглеждането ѝ в проведеното едно открито заседание, в което същата е обявена за решаване. Следователно спазено е изискването на чл. 14, ал. 1 от Правилата за производството пред КЗД.

Спазена е и установената форма - решението е писмено и съдържа наименованието на органа, който го е издал; фактическите и правните основания за издаването му; диспозитивна част, както и указание пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва - чл. 66 ЗЗДискр.

При постановяване на решението на КЗД не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които обезпечават законосъобразността на решението. В изпълнение на чл. 55 и сл. от ЗЗДискр., КЗД е спазила предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становища и доказателства от участниците в производството. В изпълнение на чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр. на страните е предоставена възможност да се запознаят с приложените по преписката материали. Съобразно чл. 60-чл. 63 от ЗЗДискр. е насрочено и проведено открито с.з., за участие в което конституираните страни са редовно призовани.

В решението са изложени мотиви, обосноваващи постановения от комисията резултат. Съдържанието на акта сочи, че КЗД е проверила и преценила събраните по преписката доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно чл. 36, ал. 3 от АПК, а в изпълнение на чл. 35 от АПК е обсъдила обясненията и възраженията на страните. Установените в оспореното решение факти и направените правни изводи се подкрепят от доказателствения материал по преписката и се потвърждават от събраните допълнително в хода на съдебното производство доказателства.

Оспореното решение е в съответствие с приложимите материално-правни норми и с целта на закона, формулирана в чл. 2 ЗЗДискр: осигуряване на всяко лице право на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу дискриминацията.

С императивната разпоредба на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. е забранена всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст,

сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. По смисъла на ал. 2 на същата норма пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по, ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства.

Съгласно определението, дадено в ал. 3 непряката дискриминация е поставяне на лице или лица, носители на признак по, ал. 1, или на лица, които без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

От анализа на цитираните норми следва извод, че пряка дискриминация е налице винаги когато някой е различно третиран, в сравнение с другиго в сравнима сходна ситуация и причината за това по-неблагоприятно третиране е наличието на защитен признак. За разлика от пряката дискриминация, непряката дискриминация не е обусловено от защитен признак различно третиране, а третиране, което еднакво се прилага спрямо всички, без оглед на признаците им, но се отразява по-зле на едни, отколкото на други, като несъразмерното засягане е на групи, които се характеризират със защитен признак, а заедно с тях по-неблагоприятно се засягат и лица, които не се характеризират със защитен признак. Следователно непряката дискриминация не е различно третиране на лица, които се отличават по защитен признак, а е различна степен на злепоставяне, вследствие еднакво третиране и това злепоставяне е чрез привидно неутрална (приложима към всички) разпоредба, критерий или практика.

Видно от изложените в оспореното решение фактически основания ответникът обсъжда различното третиране на М. К. при издаването на Заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. за преобразуване на служебното ѝ правоотношение, на основание § 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (обн., ДВ, бр. 60 от 7 юли 2020 г.), считано от 01.10.2020 г., като приема, че е понижена в длъжност и с разлика в заплащането, с което поставена в по-неизгодно положение в сравнение с колегите ѝ от Института по психология на МВР (ИП- МВР),

назначени на по-високи длъжности при същите условия.

По делото се установи, че считано от 1 октомври 2020 г., влиза в сила изменение на ЗМВР. Разпоредбата на § 86 от ЗМВР предвижда, че от 1 октомври 2020 г. заварените служебни правоотношения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 2 в Института по психология, които осъществяват дейности по чл. 51, ал. 1, се преобразуват в служебни правоотношения по ЗМВР в Института по психология, ако служителите отговарят на изискванията по чл. 155, ал. 1, т. 1 - 3 и ако към 1 октомври 2020 г. не са навършили 60 години. Служителите се назначават на длъжности, определени за заемане по ЗМВР с щата на Института по психология, без да подписват акт за встъпване в длъжност. Видно от разпоредбата на ал. 5 от същия параграф, при преобразуването се запазва присъденият ранг по Закона за държавния служител. Съгласно разпоредбата на ал. 7 от същия параграф, при назначаването на служителите се определя основна заплата съгласно наредбата по чл. 177, ал. 3 от ЗМВР.

Именно на това основание (§ 86 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР (обн., ДВ, бр. 60 от 7 юли 2020 г.), е издадена Заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи, с която М. Е. К. е преназначена на длъжност „специалист III степен“ (СДВНЧ-С., ДМ), със специфичното наименование: „Инспектор“ в сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ към отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ при Институт по психология - МВР. Определеното основно месечно възнаграждение за длъжността ѝ е 1342 лева. Преди преобразуването на длъжността „главен експерт“ и служител по чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР, същата за периода от 01.01.2020 г. до преназначаването на основание § 86 ПЗР ЗИД ЗМВР от 01.10.2020 г., е работила в МВР, ИП, на длъжност „Главен експерт“, ранг III младши, и е получавала основна заплата 2005 лева. Прослужено време от 01.02.2017 г. до 30.09.2020 г. 3 г., 8 м. и 0 дни. При изслушването му в съдебно заседание ВЛ пояснява, че двамата служители (единият от които е жалбоподателката), които след реструктурирането, вместо специалист I степен с основно възнаграждение от 1569 лева, са преназначени като специалист III степен са с основно възнаграждение от 1342 лева. Различието в степените на длъжност и месечното основно възнаграждение преди и след преобразуването, считано от 01.10.2020 г., произтича от обстоятелството, че степента е определена според Класификатора на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал.

1, т. 1, и 3 и ал. 3 от ЗМВР, като за Дирекция „Миграция“, отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци“ (СДВНЧ-С.) максималната възможна степен е III степен. За Дирекция „Миграция“ класификаторът предвижда степен I и II за длъжността със специфичното наименование „Инспектор“, за Института по психология също за длъжността „специалист“ със специфичното наименование „инспектор“ има степен I до VI степен. Съответно, основните месечни възнаграждения на служителите на преобразуваните длъжности са определени с Наредба № 8121з-919 от 13.07.2017 г. за размера на основните месечни възнаграждения на държавните служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и ал. 3 от ЗМВР и размера на началните и максималните заплати за длъжност на лицата, работещи по трудово правоотношение - обн. ДВ, бр. 60 от 25.07.2017 г., в сила от 25.07.2017 г. След преобразуването, на преназначените служители от ИП - МВР са определени различни степени на длъжност и различно месечно възнаграждение, според звеното, в което изпълняват служебните си задължения: в Главна дирекция „Гранична полиция“ /ГДГП/ - „специалист I степен“ 3 щ.бр. с основно месечно възнаграждение 1569 лева; в Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ /ГДПБЗН/ - „специалист I степен“ 2 щ.бр. с основно месечно възнаграждение 1569 лева; в Главна дирекция „Жандармерия“ СОБТ /ГДЖСОБТ/ - „специалист I степен“ 2 щ.бр. с основно месечно възнаграждение 1569 лева; в Дирекция „Комуникационни и информационни системи“ /ДКИС/ - „специалист I степен“ 1 щ.бр. с основно месечно възнаграждение 1569 лева; в Дирекция „Миграция“ /ДМ/, отдел „Специален дом за временно настаняване на чужденци“ /СДВНЧ-С.“ - „специалист III степен“ 2 щ.бр. с основно месечно възнаграждение 1342 лева.

По делото се установи, че с Докладна записка № 4579р-3080/15.12.2020 г. до министъра на вътрешните работи, директора на ИП-МВР е обосновал необходимост от извършване на промяна в щата на ИП - МВР. Видно от докладната записка е, че служителите в сектор ПОСС имат унифицирана длъжностна характеристика и участват във всички дейности на ИП-МВР, съгласно чл. 51, ал. 1, т. 2-9 от ЗМВР, в сила от 01.10.2020 г. Всички психолози са на месторабота в съответните дирекции, само две щ.бр. са към отдел СДВНЧ - С., ДМ „специалист VI-III степен“ - статут с по-ниско заплащане и невъзможност за професионално израстване, което създава предпоставки за хронично текучество на тази длъжност, като същевременно психолозите на длъжността осъществяват дейност във

всички структурни звена на ДМ при по-тежки и нерядко рискови условия. С докладната се предлага трансформиране на двете щ.бр. „специалист VI-III степен“ (СДВНЧ-С., ДМ) в сектор ПОСС към отдел „ПОС МВР“ при ИП-МВР в две щ.бр. „специалист VI-I степен“ (ДМ).

Непряка дискриминация е налице когато прилагането на едно и също правило води до различни положения за адресатите, което е основано на защитен признак. В случая е налице привидно неутрална практика, с приложението на която, обаче, М. Е. К. е поставена в различно положение, тъй като назначаването ѝ на щат в СДВНЧ-С., ДМ, на практика е довело до неблагоприятна промяна в служебното ѝ правоотношение - пониско заплащане и невъзможност за повишаване в ранг. Това различно третиране е по защитения признак „лично положение“. Законодателят не е дал легално определение на защитения признак „лично положение“ и за разлика от другите защитени признаци, които са трайни, същностни характеристики на човека, защитеният признак „лично положение“ няма еднозначно, изначално прието в закона обективно съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки конкретен случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния (материален и персонален) обхват на закона. (Решение № 2031 от 10.02.2012 г. по адм. д. № 2055/2011 г., VII отд. на ВАС). В случая според утвърдения щат всички длъжности на експертите - психолози са с месторабота в съответните дирекции, с изключение на двете щатни бройки на служителите от Дирекция „Миграция“, които се водят към отдел СДВНЧ-С. (писмо с рег. № 4579р-2594/15.10.2020 г.). Лицата, на които служебните правоотношения са преобразувани и определени за заемане от държавните служители на щат в СДВНЧ-С., ДМ, в частност К. са третирани по-неблагоприятно на основата на признак „лично положение“, доколкото правото на труд, в т.ч. правото да се получава възнаграждение за упражненото право на труд е част от съдържанието на признака „лично положение“ по см. на чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр., отколкото са третирани другите служители след датата на преобразуване в сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ при отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ към Институт по психология - МВР.

Предвид изложеното, правилни са и изводите на КЗД, че министърът на вътрешните работи като ръководител на поверената му структура, не е извършил проверка и не е

предприел адекватни действия за спазване целите и принципите на ЗЗДискр., във връзка с трудовите права на служителите от МВР, като с издаването на заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. е създал предпоставки за неравно третиране на лица, което е нарушение на чл. 4, ал. 3 от ЗЗДискр., и по своята същност представлява непряка дискриминация, като вследствие на това М. К. е била по-неблагоприятно третирана поради факта, че е преназначена на щат в СДВНЧ-С., ДМ.

В частта относно изплащането на възнаграждение за положен труд наличието на дискриминация се преценява съобразно задължението на работодателя по чл.14, ал.1 от ЗЗДискр. и чл. 8, ал.3 от КТ да осигури равно възнаграждение за еднакъв и равностоеен труд. Съгласно посочената норма на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. работодателят е задължен да осигурява равно възнаграждение за еднакъв или равностоеен труд, без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Този принцип се прилага за всички възнаграждения, плащани пряко или непряко, в брой или в натура независимо от срока на трудовия договор и продължителността на работното време (чл. 14, ал. 2 ЗЗДискр). По силата на, ал. 3 на чл. 14 ЗЗДискр работодателят е длъжен да въведе критерии за оценка на труда при определяне на трудовите възнаграждения и оценката на трудовото изпълнение, които са еднакви за всички работници и служители. По смисъла на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр. под „еднакъв труд“ следва да се разбира трудът, полаган от различни лица, но с една и съща по качество работна сила (квалификация, умения, сръчности, умствени и физически способности и сила и др.п.). Извеждането на защитата при упражняване на правото на труд в самостоятелен раздел в ЗЗДискр. е с оглед значимостта на обществените отношения, свързани с правото на труд на гражданите и свързаните с тях специфики, но във всички случаи разглеждането на нарушаване правото на труд, като проява на дискриминация следва да е основано на защитен признак по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. Важно е да се уточни, че административният орган, основавайки се на изложените от жалбоподателя твърдения, преценява дали същите са оборени от ответните страни, като се концентрира единствено върху признаците, въз основа на които се сочи да е осъществена дискриминация. Именно обусловеността от защитения признак, а не самото деяние, без оглед на характеристиката, която е негово основание, го прави дискриминация, закононарушение по Закона за защита от дискриминация (В този смисъл Решение № 414 от 13.01.2021 г. по адм. д. № 9907/2020 г. на ВАС, Решение

№ 9694 от 24.06.2019 г. по адм. д. № 10531/2017 г. на ВАС, Решение № 9403 от 13.09.2021 г. по адм. д. № 910/2021 г., V отд. на ВАС, Решение № 5295 от 04.05.2020 г. по адм. д. № 8997/2019 г., V отд. на ВАС и др.) В този смисъл са напълно неоснователни изложените в жалбата доводи, поддържани и в писмените бележки по делото, че определящ е Класификаторът за длъжностите в МВР, респ. степента на длъжността. В антидискриминационното производство нито Комисията, нито съдът осъществяват контрол за законосъобразност на плоскостта на законодателство в тази област, а преценяват поведението на министъра на вътрешните работи единствено от гледна точка на разпоредбите, забраняващи дискриминация. Всички наведени в жалбата и в писмените бележки оплаквания в тази насока са неотносими към предмета на спора по 33Дискр., поради което обсъждането им е без значение за неговото решаване. Работодателят не може да пренебрегва принципа за равно възнаграждение по чл. 243 КТ, възпроизведен в разпоредбата на чл. 14 от антидискриминационния закон. В случая е безспорно установено, че след преобразуването на служебни правоотношения по ЗМВР в Института по психология от 01.10.2020 г. основното възнаграждение на М. К. е станало по-ниско от това на останалите служители - психолози, заемащи длъжността "инспектор". Не са ангажирани доказателства обаче, реалната стойност на полагания от нея труд да е по-ниска - т.е. полаганият от К. труд да не е еднакъв с този на останалите лица - психолози, заемащи същата длъжност в други дирекции. Напротив, установи се, че К. е упражнявала заеманата от нея длъжност като е участвала във всички дейности на Института по психология съгласно чл. 51, ал.1, т. 2-9 от ЗМВР, влязъл в сила от 01.10.2020 г. и същевременно е осъществявала дейност във всички структурни звена на ДМ при по-тежки и нередко рискови условия. От направеното от вещото лице подробно сравнение между основни длъжностни задължения в длъжностната характеристика за двете щатни бройки „специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ)“ и основните длъжностни задължения, съобразно длъжностната характеристика, които имат „специалист VI-I степен (СДВНЧ-С., ДКИС)“, „специалист VI-I степен (ГДГП)“, „специалист VI-I степен (ГДЖСОБТ)“ и „специалист VI-I степен (ГДПБЗН)“, е видно, че основаните задължения по длъжностните характеристики се припокриват. Разликата е, че в длъжностната характеристика на „специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ)“ е предвидено задължението да провежда беседи с чужденци, настанени в СДВНЧ-С., ДМ, каквото

липсва в длъжностните характеристики на „специалист VI-I степен (СДВНЧ-С., ДКИС)“, „специалист VI-I степен (ГДГП)“, „специалист VI-I степен (ГДЖСОБТ)“ и „специалист VI-I степен (ГДПБЗН)“. От друга страна, в длъжностната характеристика на „специалист VI-III степен (СДВНЧ-С., ДМ)“ липсват допълнителните длъжностни задължения за длъжностите „специалист II-I степен“.

Предвид изричната разпоредба на чл. 9 ЗЗДискр. в тежест на работодателя е да докаже, че принципът на равно заплащане за еднакъв или равностоен труд не е нарушен и размерът на основните месечни възнаграждения на заинтересованата страна К. и на останалите служители заемащи длъжността „инспектор“ са основани на оценка за индивидуалното изпълнение на трудовите задължения, установени в Длъжностната характеристика. Доказателства в тази посока не са представени, нито посочени както в производството пред КЗД, така и в съдебната фаза. Следователно не е налице обосновано оправдание за разлика в основното месечно възнаграждение на М. К. и тези на останалите служители изпълняващи същата длъжност, което от своя страна мотивира извод за допуснато нарушение на чл. 14, ал. 1 ЗЗДискр от страна на работодателя.

Аналогично е положението и при защитата по чл. 15, ал. 1 ЗЗДискр., съгласно който работодателят предоставя на работниците и служителите равни възможности, без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1 ЗЗДискр. за професионално обучение и повишаване на професионалната квалификация и преквалификация, както и за професионално израстване и израстване в длъжност или ранг, като прилага еднакви критерии при оценка на дейността им. Със Заповед № 8121К-9430/01.10.2020 г. на министъра на вътрешните работи М. Е. К. е преназначена на длъжност „специалист III степен“ (СДВНЧ-С., ДМ), със специфичното наименование „инспектор“ в сектор „Психологично осигуряване на структури в [населено място]“ към отдел „Психологично осигуряване на структури на МВР“ при Институт по психология - МВР. Класификаторът на длъжностите в МВР за служители по чл. 142, ал. 1, т. 1 и 3 и ал. 3 от ЗМВР, предвижда за Дирекция „Миграция“ степен I и II за длъжността със специфичното наименование „инспектор“ и за Института по психология също за длъжността „специалист“ със специфичното наименование „инспектор“ степен I до VI степен, докато единствено за Дирекция „Миграция“, отдел СДВНЧ-С., максималната възможна степен е III степен. Предвид, че на К. не е осигурена възможност за професионално израстване и израстване в длъжност или ранг, то

жалбоподателят е нарушил въведения в ал. 1 принцип за равенство във възможностите на всички наети служители за професионално обучение и повишаване на професионалната квалификация.

От значение при установяването на дискриминация е обективно съществуващия недопустим противоположен резултат при упражняване на дейността, проявен в която и да е от очертаните в 33Дискр. форми на нежелано или по-неблагоприятно третиране, независимо дали при осъществяването на тази дейност са спазени съответните нормативни изисквания.

На следващо място, съдът намира за правилна и преценката на Комисията за налагане на имуществени санкции на основание чл.78, ал.1 33Дискр. в посочения размер от по 500 лева. Така индивидуализираният размер на санкциите, според съда, съответства на тежестта на всяко едно от нарушенията и ще има нужния възпиращ ефект по отношение на санкционираното лице, поради което и същият не следва да се ревизира.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав приема, че КЗД е постановила законосъобразно решение, за което не са налице посочените в чл. 146 от АПК отменителни основания, поради което жалбата, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК, правото на разноси е възникнало за ответника и ЗС, за която оспореният акт е благоприятен. То е своевременно упражнено от ответника и ЗС М. К., като преди приключване на устните състезания е поискано присъждането им. За процесуалното представителство на ответника, осъществено от юрисконсулт, при съобразяване с фактическата и правна сложност на делото, която не се отличава от типичната за този вид дела, проведените съдебни заседания и реално осъществената от процесуалния представител-юрисконсулт защита (изразяваща се в депозирането на писмено становище), съдът определя възнаграждение близо до средния, установен в чл. 24, изр.1-во от Наредбата за заплащането на правната помощ, размер-150 лева.

По отношение на искането на процесуалния представител на заинтересованата страна М. К. за присъждане на разноси, съобразно приложения от делото списък, съдът намира, че такива се дължат само в размер общо на 1710 лева, тъй като в настоящото производство ЗС е направила следните разноси – 1300 лв. заплатено адвокатско

възнаграждение за защитата, осъществена от един адвокат, 10 лв. държавна такса и 400 лв. депозит за извършване на експертиза.

Претенцията на заинтересованата страна М. К. за присъждане в настоящото производство на направени разноси по друго административно дело- № 352/2023 г. по описа на АССГ, приключило с влязъл в сила съдебен акт, следва да се отхвърли, като изцяло неоснователна. Тези разноси не съставляват част от разностите по решаването на настоящия спор-законосъобразността на Решение №366/20.12.2024 г. на КЗД. Нито порок при произнасянето по редовно заявено искане за присъждане на разноси от страна на съда, нито пропуск от страна на правоимащата страна може да се отстрани чрез искане за присъждането им по друго дело. Всякаква аналогия с разпоредбата на чл.226, ал.3 от АПК е недопустима. Посочената норма касае висящо съдебно производство, чийто предмет е законосъобразността на един и същ административен акт. В случая адм. дело №352/2023 г. на АССГ е приключило с влязло в сила съдебно решение, с което друг акт на КЗД- Решение № 560/14.12.2022 г. е бил отменено, като незаконосъобразно. Порокът в съдебния акт по адм. дело №352/2023 г. е могъл да бъде отстранен по реда на чл.248 ал. 1 ГПК във вр. с чл.144 от АПК, отправено в срока за оспорване на решението и до постановилия го съд-АССГ, II о., 27-ми състав.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл.5-то АПК, Административен съд-София град, II-ро отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министъра на вътрешните работи против Решение №366/20.12.2024 година на Комисията за защита от дискриминация, постановено по преписка № 21/2021 г.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата от 150 (сто и петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи да заплати на М. Е. К. с ЕГН [ЕГН] сумата от 1710 (хиляда седемстотин и десет) лева, разноси за съдебното производство.

Решението може да бъде оспорено с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град, пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ: